

Den næſte Sag paa Dagsordenen var:

Eneſte Behandling af Fællesudvalgets Indſtillinger angaaende Forſlag til Finanslov for Finansaaaret fra 1ſte April 1894 til 31te Marts 1895.

(Eneſte Behandling af Lovforſlaget i Landſtinget findes i dettes Tidende Sp. 1710 ff., Fællesudvalgets Betænkning og Indſtilling i Tillæg B.)

Uden for det i Fællesudvalgets Betænkning indeholdte var intet Endringsforſlag ſtillet.

Formanden (Høgſbro): I Indſtillingen fra Fællesudvalget er der indløbet en Fejl, idet det for Landſtingets Bedkommende er glemt at tilføje til § 21 under II. A. 1., at „Ekſtraordinært Tilſtud“ ſkal rettes til „Personligt Tillæg“. Diſſe Udtryk findes i Indſtillingen for Folketingets Bedkommende, og jeg antager derfor ikke, at der kan være noget at indvende imod, at det uden videre bliver rettet.

Jeg ſætter alſaa Endringsforſlaget tilligemed Lovforſlaget ſom Helhed til Forhandling. Forhandlingen er aabnet, Ordføreren har Ordet.

Ordføreren (Bojſen): Naar jeg ſkal have den Ære ſom Ordfører for Fællesudvalget at anbefale den Indſtilling, ſom Flertallet gør, ſaa er det i Erkendelsen af, at det er i Landets velforſtaede Interesſe, at det kunde lykkes os at komme ud af de Tilſtande, ſom have raadet her i en lang Række Aar, og komme ud af dem paa en ſaadan Maade, ſom begge de ſtridende Parter med Ære kunne acceptere. Jeg er nødt til at komme lidt ind paa en udførligere Udtalelſe, idet der er mange Henſyn, ſom her knytte ſig til hinanden, og forſkellige Led i den Overenskomſt, ſom ligger til Grund for Afgørelsen her i Dag, og jeg vil derfor bede det høje Ting ſtænke mig Opmærksomhed for noget udførligere Udtalelſer, end blot denne Indſtilling fra Fællesudvalget i og for ſig kunde anses for at gøre nødvendige.

Da jeg for 3—4 Aar ſiden anbefalede at optage en Forhandlingspolitik med det Maal for Øje, at ſtåbe de bedſt mulige Frugter af vort Lovgivningsarbejde her paa Rigsdagen gennem imodkommende Samarbejde mellem de to Ting, ſaa har jeg troet dert at finde en Vej, ikke alene til at naa

dette nærmest liggende Maal, men ſom jeg allerede den Gang tillod mig at antyde, det var min Overbeviſning, at kun ad dette Spor, ad denne Vej, vilde det være muligt at naa til Betingelſerne for en Løsning af den ſtorpolitiffe Konflikt. Jeg har gentagne Gange haft Lejlighed til at udtale, at nogen Forpligtelſe, noget Løfte, har Forhandlingspolitikken i den Henſeende ikke paataget ſig; thi vi have ikke kunnet overſe og ikke kunnet med Sikkerhed ſige, naar det Tidſpøkt var kommet, da Forholdene vare modne paa begge Sider til at løſe den ſtore Knude, ſom har thngtet over Landet nu i ſaa mange Aar. Men lige ſaa ſikker har jeg været paa, at den Vej, vi havde betraadt, var den eneſte mulige, ad hvilken vi kunde vente at naa Maålet, og Vejen maatte være Forſtaaelsens Vej.

Vi maatte naa dertil, at Betingelſerne for, hvad jeg med et Ord kan kalde det proviſoriſte System, ikke mere ere til Stede, ſaaledes, at det ikke kan næres og trives, og en Betingelſe herfor er det førſt og fremmeſt, at der oppoſter i Folket, og det paa begge Sider, en faſt og inderlig Overbeviſning om, at hvad der er ſket, ſkal og maa fjernes paa en ſaadan Maade, at det ikke lettelig ſkal vende tilbage. Jeg har nu det Indtryk, at der i vide Kredſe, og jeg tør ſige, i den langt, langt overvejende Del af vort Folk, er tilvejebragt denne Stemning, denne Vilje, denne Forſtaaelse, jeg kan ſige denne inderlige Trang, virkelig, oprigtig ment fra begge Sider, til at det maatte lykkes os at jordfæſte Proviſoriet ſaaledes, at det ikke i nogen overſkuelig Tid ſkulde kunne opſtaa paa ny. Denne Stemning, denne Opfattelſe i vort Folk, anſer jeg for at være den egentlige Hovedbetingelſe, uden hvilken alle andre Former, alle Udtryk, alle Udtalelſer ville falde magtesløſe til Jorden, og den have vi ſøgt at give Udtryk gennem det Forſlag til Beſlutning af Rigsdagen, ſom foreligger paa Tingenes Børd, og lad mig atter og atter gentage dette: netop ſom Udtryk for den tilſtede værende Vilje i vort Folk, har denne Beſlutning ſin førſte og vigtigſte Lyngde. Naar jeg tillader mig nu her ved Finanslovens Behandling at fremdrage dette til ſærlig Forklaring fra min Side, er det, fordi dette Forſlag til Beſlutning er et uadſkilleligt Led i den Overenskomſt, hvorpaa Indſtillingen om Finansloven i Dag hviler, og derfor er det ogſaa forelagt for det Fællesudvalg, der har gjort denne Indſtilling. Det er derfor ſom Folge af hele Stillingen naturligt, at jeg herom ſkal tillade mig at fremſtille min Opfattelſe. Det lykkes os om dette Forſlag til Beſlutning at ſamle et Flertal i begge Tingene. Jeg er berettiget til at udtale dette; thi netop